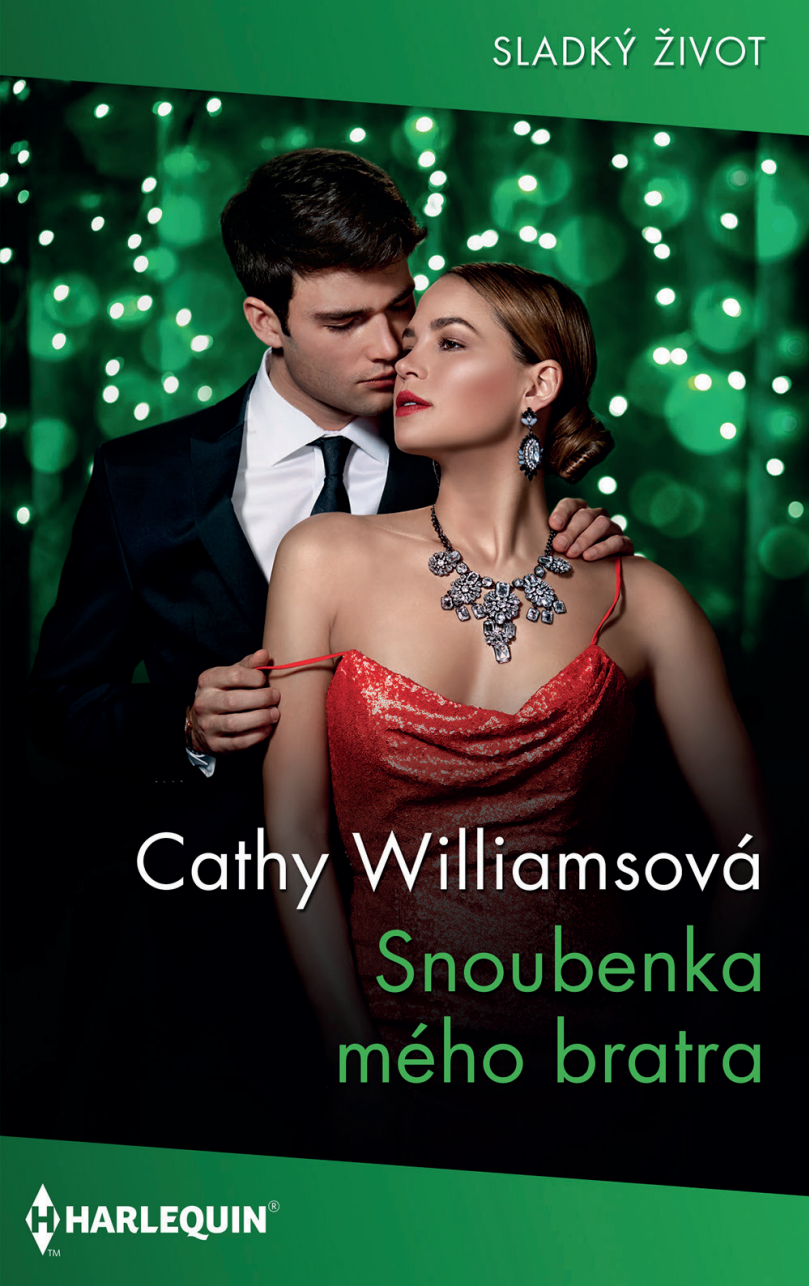

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown in formal attire. The man, on the left, is wearing a dark suit, white shirt, and dark tie. He is leaning in and kissing the woman on the cheek. The woman, on the right, is wearing a red, sequined, strapless dress. She is looking up at the man with a soft expression. She is wearing a large, ornate necklace and matching earrings. The background is dark with many out-of-focus green and white lights, creating a bokeh effect. The overall mood is romantic and elegant.

Cathy Williamsová
Snoubenka
mého bratra

CATHY WILLIAMSOVÁ

SNOUBENKA
MÉHO BRATRA

PŘEKLAD

JANA AUSTINOVÁ

Milá čtenářko,

tento měsíc si zase budeme hrát na svět plný neexistujících zemí. A nejenom se nacházejících na různých koncích zemského glóbu, ale ztracených tak trochu i v čase.

Když jsem si totiž začal číst příběh pojmenovaný Ukradená princezna od Millie Adamsové, odehrávající se v Monte Blanku, což kdybyste nevěděla, je neuvěřitelně bohatý stát kdesi v Pyrenejích mezi Francií a Španělskem, měl jsem pocit, že některé z postav jsou mně důvěrně známé. A pak jsem si to uvědomil! Violetina sestra Minerva byla přece hlavní hrdinkou příběhu nazvaného Co se takhle vzít?, který jste si mohla přečíst v červnu minulého roku. A Millie Adamsová napsala knihu i o Javierově bratrovi Matteovi (Bez tebe jsem ztracen), kterou si budete moci přečíst v červnu tohoto roku.

Ještě dobrodružnější je to ale v příběhu s názvem Knihovnice a šejk. Ten se odehrává v exotickém Báákí, ale setkáte se tam i s Galilou, královnou Zyrie, o níž jste si mohla číst v knize Šejkova nevěsta v květnu 2020, a s Fern, královnou z Amary (Hříšná oáza, srpen 2016). A to i o Angelique, královně ze Zamairu, Dani Collinsová román napsala, česky zatím ale nevyšel. A jestli se Hannah stane královnou Báákí? Hádejte!

No a do třetice. Osudy Amíra a Džóháry z knihy Romeo a Julie z pouště jsou zasazeny do krvavé historie sto let trvajících konfliktu jejich zemí – Íškány a Takúlu. O těch jste určitě taky ještě nikdy neslyšela.

A hádejte ještě jednou: co definitivně válku mezi těmito zeměmi ukončí?

*S láskou
Váš Harlequin*

Cathy Williamsová

**SNOUBENKA
MÉHO BRATRA**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Forbidden Cabrera Brother

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Jana Austinová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Cathy Williams
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

Cover: MADGRAFIK, Łomianki

ISBN 978-83-276-7787-7 (EPUB)
ISBN 978-83-276-7788-4 (MOBI)
ISBN 978-83-276-7789-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Něco není v pořádku, pomyslel si Dante. Upíral pohled do měsíčním svitem zalité zahrady své španělské usedlosti a v rukou hýčkal sklenici whisky.

Za sebou slyšel tlumené hlasy a smích lidí, kteří se tu sešli kvůli jeho o čtyři roky staršímu bratrovi Alejandrovi a jeho snoubence. Jednalo se o sešlost velmi pestrou – od rozličných vysokých představitelů až po staré rodinné přátele.

Všichni přišli i přesto, že dostali pozvání až na poslední chvíli. Rodina Cabrerových byla vlivná a bohatá. Stačilo, aby pískli a každý se mohl přetrhnout. A pokud se slavnostní událost navíc konala v Dantově rozlehlém sídle jako v tomto případě, bohatá účast hostů byla zaručena.

Zdobené lucerny vrhaly mihotavá světla na soukromou příjezdovou cestu, která se kroutila vzhůru k Dantovu domu. Letní noc byla příjemně vlhák a všechna francouzská okna v zadní části budovy byla otevřená dokořán. Mezi hosty pobíhal personál a neúnavně sbíral prázdné sklenice. Množství dalších luceren slavnostně nasvěcovalo stromy, vyzdvihovalo němou krásu pokojné hladiny Dantova nekonečného bazénu a upozorňovalo na robustní sousoší muže a ženy, vyhotovené z ledu, na němž trvala Dantova matka. Vše podbarvovaly diskrétní tóny houslového

tria. Dámy ve značkových večerních róbách a formálně odění pánové se v prostředí, na něž byli zvyklí, pohybovali jako ryby ve vodě.

Dantovi rodiče byli bez sebe radostným vzrušením ze setkání s Alejandrovou snoubenkou, s níž se ovšem měl starší syn podle jejich mínění vydat už mnohem dřív. Už před pěti lety bylo pozdě... Alejandro byl pětatřicátník a podle rodinné tradice měl mít v tomto věku nejmíň jednoho dědice.

Rozsáhlý rodinný majetek bylo zapotřebí v rodině udržet a Roberto a Isabella Cabrerovi se poslední dobou zmiňovali o vnoučatech čím dál častěji. Nenápadně naléhali na oba syny, aby se už konečně usadili.

Dante se nemohl dočkat, až se Alejandro ožení, protože tím by se pozornost rodičů upnula na bratra, a on by tak měl od nich pokoj.

Když tedy před třemi týdny Dantův bratr domů zatelefonoval, že se konečně zasnoubil, šampaňské teklo proudem a rodiče narychlo uspořádali zásnubní večírek s vysokou účastí významných hostů.

Mělo to však jeden háček.

Snoubenka se zatím nedostavila.

Dantovi to vrtalo hlavou. Neměl by milující se pár dorazit společně? Držet se za ruce, zírat si do očí a šeptat si pošetilé lichotky? Kdyby se znali už několik let, dalo by se to pochopit, ale takhle... Alejandra snoubenka se zjevila tak náhle jako králík vytažený z kouzelníkova klobouku. Její láska by měla být ještě dost neatřelá na to, aby se zpozdila na bohatou zásnubní hostinu, uspořádanou navíc i na její počest.

Jenže se tak stalo. Dante mrkl na hodinky a hodil do sebe zbytek whisky. Už za dvě hodiny mělo vše začít. Na trávníku personál provazem pečlivě ohraničil plochu dvou tisíc čtverečních metrů a rozložil na

ni stoly s bělostnými lněnými ubrusy a překrásnými aranžmá z rudých růží, evokujících zamilovaný pár. Venkovní posezení bylo sice neformální, avšak díky nevšední opulenci působilo velmi slavnostně.

Dante dumal, jestli se budoucí bratrova manželka objeví včas, anebo jestli Alejandro bude muset narychlo vymyslet nějakou věrohodnou omluvu, zatímco si hosté budou pochutnávat na vynikajícím pečeném selátku. Jak si Dante stačil všimnout, Alejandro zatím působil nevzrušeně. Zjevně ho snoubenčina nevychovanost nijak nevyváděla z míry. Dante se dohadoval, že se už nejspíš smířil s tím, že si jeho zhýčkaná snoubenka potrpí na dramata. Dante sám měl s takovými ženami neblahé zkušenosti a nebylo to nic příjemného.

Právě se chtěl otočit a vrátit se do domu, kde se už brzy mělo začít nalévat šampaňské a podávat kanapky, když jeho pohled zachytil jakýsi pohyb na příjezdové cestě.

Přimhouřil oči, zaostřil a skutečně! Mezi stromy se cosi slabě pohnulo.

Dante položil sklenku na širokou betonovou římsu, napřímil se a spěchal dolů po kamenných obloukových schodech, které končily na otevřeném nádvoří, kam vedla příjezdová cesta.

Caitlin skoro nic neviděla. Nad cestou, po níž spěchala, se nacházel rozlehlý trávník i s rezidencí. Obojí bylo nasvícené tak, že to muselo být vidět snad až z vesmíru, avšak na samotné cestě, lemované stromy, panovalo hned přitímní, hned zas světlo podle toho, v jaké části se právě nacházela. Caitlin drtily obavy, že ještě o něco zakopne a zlomí si nohu, čímž se neslavně završí den, který nezačal vůbec dobře.

Pokazilo se snad všechno. Začalo to matkou, která jí zoufale štkala do telefonu v čase, kdy měla dávno

vyrazit na letiště, a skončilo to píchnutou pneumatikou u vozu taxíku cestou k Dantově rezidenci.

Caitlin se tak zpozdila o celé tři hodiny a teď se plížila k domu jako zloděj, aby ji nikdo z hostů náhodou nezahlédl. Vypadala jako strašák a přitom ji Alejandro varoval, že večírek bude přehlídkou opulence a luxusu s účastí nejméně deseti tisíc hostů. Alejandro vždycky přeháněl, to už Caitlin věděla, ale i tak jí bylo jasné, že všichni čekají jen na ni.

K její smůle Alejandro nebral mobil a Caitlin se už vzdávala naděje, že se do domu dostane nepozorovaně nějakým postranním vchodem. Zkoušela mu volat nejmíň tisíckrát, a nic. Přitom by si o ni měl jako správný zamilovaný snoubenec dělat starosti.

Jenže to byl celý Alejandro. Caitlin se musela usmát. Nejspíš mobil někam odložil a ani nezjistil, že ještě nedorazila. Všechno se mu muselo připomínat. Caitlin si byla jistá, že jeho rodiče jsou jistě už dost neklidní. Zásnubní večírek uspořádali jak pro Alejandra, tak pro ni. Měla to být oslava jejich zasnoubení.

Caitlin se sevřel žaludek. V Londýně to viděla jinak, ale tady získala story, kterou s Alejandrem upekli, úplně jiný rozměr...

Na chvílku se zastavila, aby popadla dech, a zvedla zrak k sídlu, které nad ní zářilo jasně jako kometa. Nádvoří bylo velké jako fotbalové hřiště a zaplňovaly ho luxusní vozy rozličných velikostí i značek. Parkovaly bez ladu a skladu, avšak když Caitlin přimhouřila oči, spatřila mezi nimi dva uniformované muže, kteří měli auta zřejmě na starosti. Caitlin si byla jistá, že kdyby bylo zapotřebí, vozy by byly přemístěné z nádvoří dřív, než by luskl prsty. Až jí z toho přeběhl po zádech mráz.

Takže *toto* byla skutečnost. Už s Alejandrem nebyli v Londýně. Už nefňukali nad lahví vína a nevylévali

si bolavá srdce... Tehdy spolu domluvili plán, který na první pohled neměl chybu. Ke své smůle však Caitlin přehlédla, že plán a jeho uskutečnění jsou dvě naprosto odlišné věci, navíc když se všechno děje v jiné zemi.

Oba měli problémy, jejichž řešením se zdála být hra na snoubence. Caitlin to tehdy tak připadalo.

Jenže teď...

Kolem hlasitě bzučely cikády a nad ní se tyčilo pyšné panské sídlo, které jí připomínalo, že každá hra má jednak svá pravidla, a jednak nemusí nutně dobře skončit.

Caitlin přemáhala nutkání otočit se a zbaběle prchnout. Bázně se ohlédla přes rameno a chystala se znovu vytočit Alexandrovo číslo. Náhle ze stínů vystoupil jakýsi muž a Caitlin ani na chvíli nezaváhala. Máchla prudce taškou proti útočníkovi, který se ji bezpochyby chystal napadnout. Za svou připravenost vděčila svým úzkostlivým rodičům doma v Irsku, kteří jí neúnavně vštěpovali, že v Londýně se nedá věřit nikomu a ničemu. Caitlin proto začala jednou týdně navštěvovat kurz sebeobrany a teď se jí to vyplatilo.

Původně sice taškou mířila na hlavu, jenže muž byl vyšší postavy, takže ho trefila pouze do ramene. Přihrčila se, zařala pěsti a pár vteřin hodnotila, jaký by měl být její další krok.

Kéž by byla vyšší, štíhlejší a silnější! To by se to útočilo úplně jinak...

Caitlin však měřila pouhých sto šedesát centimetrů a ke všemu byla mírně baculatá. Hned jí došlo, že proti vysokému útočníkovi nemá šanci. I kdyby se do něj pustila pěsti, nic by jí to nepomohlo, protože neznámý byl rozložitý jako kredenc.

Přitiskla si tašku k tělu a udělala to jediné, co bylo v dané situaci rozumné. Začala utíkat. Daleko se však nedostala. Zezadu ji totiž chytila železná ruka

a pevně držela. Nato se Caitlin bleskově otočila a prudce vykopla.

„Co to...?“ vztekal se Dante a silnou paží si drobnou dívku přidržoval dál od těla.

„Okamžitě mě pusťte!“

„Tak mě přestaňte kopat!“

„Až mě pustíte!“ dožadovala se Caitlin. „Nemáte tušení, s kým jste si začal! Jsem expertka na bojová umění!“

Dante ji pustil a němě na ni zíral. Nedovedl si dívku nikam zařadit. Byla sice tma, avšak přesto pochopil, že je asi tak stejnou expertka na bojová umění jako on na baletní kreace.

„Nevím, co jste zač,“ zavrčela na něj Caitlin nepřátelsky a raději o kousek couvla, kdyby se na ni muž náhodou rozhodl zaútočit. „Jestli hned nezmižíte, nahlásím vás policii hned, jakmile se dostanu tam nahoru.“ Bradou ukázala k jasně rozsvícenému domu, který se ani o kousek nepřiblížil, ačkoliv podle svého mínění už ušla snad stovky kilometrů.

„Vy tam jdete? A proč?“

„To vás nemusí vůbec zajímat,“ odsekla Caitlin. Obrátila se a vydala se ke svému vytouženému cíli. Říkala si, že pokud je onen chlápek zloděj, jistě už pochopil, že si na ní nic nevezme a dá jí pokoj. Měla na sobě dlouhou květovanou sukni, volnou halenku, obyčejný kardigan a boty na nízkém podpatku. Šperky u sebe neměla žádné, jiné cennosti také ne.

Přesto sevřela tašku ještě pevněji, protože jeden nikdy neví...

Muž s ní srovnal krok, ale Caitlin si ho nevšímala. To tak, navazovat s ním oční kontakt! Přece nebude tak hloupá!

„To by mohlo být,“ pronesl Dante ponuře. Měl zvláštní nadání šokovat lidi bez toho, že by zvedl hlas, což se přesně stalo i teď. Caitlin ustala v chůzi.

„Cože?“

„Zásnubní večírek. Alejandro. Zní vám to povědomě?“ Založil si ruce na prsou a bedlivě si Caitlin měřil.

Caitlin se k němu otočila. Náhodou se právě ocitli na světle, takže si cizince mohla pořádně prohlédnout. Stačil jediný pohled a vyschlo jí v ústech.

Muž byl oblečený do gala. Měl na sobě černé kalhoty a bílou košili s rozepnutými horními knoflíčky. S kravatou se neobtěžoval, jako by mu to připadalo zbytečné. Vracel Caitlin netečný pohled a ruce si přitom zastrčil do kapes, čímž se mu napnuly kalhoty a vynikla tak jeho vypracovaná postava.

Měl ostře řezanou tvář a sexappeal z něj přímo sálal. Vypadal naprosto dokonale a Caitlin na chvíli zapomněla dýchat. V životě ho neviděla, avšak přesto jí připadal nějaký povědomý. Proč, to neměla tušení. Muž nebyl z těch, na něž by se dalo snadno zapomenout.

„Vy jste tu taky kvůli večírku,“ konstatovala, když se z mužova nevšedního zjevu trochu vzpamatovala. Měla na sebe zlost, že se jím nechala tak unést. „V tom případě nechápu, proč se schováváte mezi stromy a děsíte nic netušící hosty.“

Znovu se vydala vzhůru. Musela si pospíšet. Čas nebyl rozhodně na její straně. Nemohla si dovolit ztrácet ho klábosením s neznámým mužem, který v ní vzbuzoval zvláštní nepokoj.

Cizinec s ní znovu srovnal krok a Caitlin jeho přítomnost už nedokázala ignorovat tak jako před chvílí. Stále před sebou viděla jeho hezkou tvář i dokonalou postavu. Na příjezdové cestě teď přibýlo světla a muž na ni vrhal dlouhý stín, který se Caitlin pletl do kroku.

Když už byla téměř u domu, stoupla si ke straně cesty a ještě jednou se pokusila dovolat Alejandrovi.

Bylo jí divně a cítila se maximálně nepatřičně. Věděla, že Alejandro pochází z velmi bohaté rodiny, ale nikdy s tím neměla problém. Teď však, když viděla obrovské sídlo s nádvořím plným luxusních aut a rozlehlý pozemek, úzkostí se jí sevřel žaludek.

Naleštěné vozy zářily ve světle luceren a jasně rozsvícený dům vypadal zblízka jako palác. Vzdálená směsice rozličných zvuků, která z něj plynula, Caitlin napovídala, že její role, kterou si v Londýně tak lehkovázně zvolila, nebude rozhodně snadná.

„Nějaký problém?“ ozval se Dante.

„Vy jste ještě tady?“ opáčila Caitlin podrážděně.

„Říkal jsem si, že bych vás mohl doprovodit,“ odtušil Dante.

„Nevěříte snad, že jsem pozvaná?“ durdila se Caitlin.

Dante si ji prohlédl od hlavy až k patě s lenivou pečlivostí, která napovídala, že o tom má silné pochybnosti. Nakonec jeho tmavohnědý pohled zaktovil na Caitlinině tváři, která byla rudá rozpaký i zlostí. Nevypadala na hosta. Nebyla na to oblečená, působila vylekaně a ještě se ho pokusila napadnout.

„A jste?“ odpověděl jí otázkou Dante. „Vaše oblečení tomu každopádně neodpovídá.“

Caitlin zrudla ještě víc. Rodiče jí sice vždycky ujišťovali, že je krásná navenek i zevnitř, ale Caitlin věděla své. Vždycky chtěla být alespoň o deset centimetrů vyšší, o sedm kilogramů lehčí. Ke všemu ty odporné pihy a těžko zkrotitelné vlasy...

Ten chlap před ní vypadal jako vzor sexappealu, zatímco ona si připadala úplně nemožná. Díval se na ni s posměšným úsměvem, který se snažil skrýt, ale Caitlin nebyla slepá.

„Oblečení mám tady,“ řekla chladně a bradou ukázala na tašku. „A na večírek jsem byla pozvaná jako jeden ze dvou hlavních hostů, protože... protože

jsem Alejandra snoubenka,“ dodala. Ještě že její tvář už byla celá červená, jinak by nad tou lží musela zrudnout teď.

Dante ohromeně mlčel a nepřestával na ni zírat.

„Trochu jsem se opozdila, ale... no... možná bych už...“ koktala Caitlin rozpačitě.

„Alejandra snoubenka?“ opáčil Dante nevěřicně. Z míry ho hned tak něco nevyvedlo, ale Caitlin se to povedlo přímo parádně.

„Nemusíte se tvářit tak pochybovačně,“ vyprskla dotčeně, i když musela uznat, že kdyby byla na mužově místě, taky by měla silné pochybnosti. I když se s Alejandrem postupem času hodně sblížili, oba pocházeli z úplně jiných světů. Alejandro byl z aristokratické rodiny a neměl zapotřebí šetřit. Přesto s ním Caitlin nikdy neměla pocit, že by si někoho kupoval. Byla s ním legrace, navíc byl ohleduplný a laskavý. Vůči bohatým lidem trpěla předsudky jako každý jiný. Že jsou namyšlení, kašlou na druhé a povyšují se nad ostatní. Alejandro se tomuto modelu vymykal. Proto ho Caitlin tak zbožňovala.

Vypadali úplně jinak, a přesto v podstatě hodně podobně. Caitlin byla zrzka s bělostnou pihovatou pleť a zelenýma očima, zatímco Alejandro měl černé vlasy, snědou pleť a tmavohnědé oči. Oba však byli nepřilíš vysocí a trochu při těle. Caitlin s ním bylo prostě dobře.

„Takže vy jste slečna Walshová?“

„Caitlin,“ opravila ho. „Podívejte, nemůžu se tu s vámi vybavovat do nekonečna. Musím...“ Caitlin znovu zašilhala k domu. Pokoušela se najít nějaký postranní vchod, kterým by mohla proklouznout dovnitř, ačkoliv neměla tušení, co bude dělat pak. Co když ji Alejandro stále nepostrádá? Kam se vrtne, aby se mohla nepozorovaně a v klidu převléknout?

Nemohla se dočkat, až bude po večírku a ona se

bude moct i s Alejandrem vrátit do Londýna, kde jí život připadal mnohem normálnější.

Přehodila si pramen vlasů ze zad dopředu a začala si ho nervózně žmoulat. Horečně přitom přemýšlela, co dál.

„Takže vy tvrdíte, že...“ ozval se vedle ní Dante.

Caitlin na něj pohlédla a po zádech jí znovu přešel mráz. Nechápala, jak to ten chlap dělá. Týpkům jako on se přece vždycky vyhýbala. Alfa samce nesnášela a pak, tak hezcí muži by se těžko zahazovali s tak obyčejnou holkou, jako byla ona. Kromě toho mu právě teď sdělila, že je zasnoubená. Nechápala, proč jí už dávno nedal pokoj.

„Ano, máte pravdu,“ řekla s mírným podrážděním. „Nejsem na večírek vhodně oblečená. A ke všemu se nemůžu Alejandrově dovolat. Pořád svůj mobil někde zapomíná. Je s tím naprosto příšerný.“

„Divím se, že vás už dávno nezačal hledat,“ zamručel Dante. „To si o vás vůbec nedělá starosti? Jste přece jeho nastávající. Tedy alespoň to tvrdíte.“

„No, já... chápu, co tím myslíte,“ mumlala Caitlin. „On... my... nejsme na sebe nijak zvlášť úzce vázaní.“

„Zajímavý přístup,“ odušil Dante. „Tedy vzhledem k tomu, že jste zasnoubení a hodláte se brát.“

„Vážně se už musím jít převléknout,“ ignorovala jeho poznámku Caitlin. Così na tom muži jí nahánělo strach. „A vůbec, ještě jste se mi nepředstavil. S kým konkrétně mám tu čest?“

Caitlin pohlédla na Danta s velkými otazníky v očích.

Dante se na okamžik zarazil a poohlédl stranou, ale hned se vzpamatoval.

„Vyznáte se uvnitř?“ zeptal se nečekaně a čile se s Caitlin proplétal mezi zaparkovanými auty. Hlídači v uniformách si jich nevšimli.

Přemýšlel, jestli ta dívka může vážně být bratrova